

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobce: **N. Q. T.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Rakovník, Vysoká 267/1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2003, č. j. OAM-6426/VL-20-05-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2004, č. j. 61 Az 4/2004-27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 12. 2003, č. j. OAM-6426/VL-20-05-2003, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce požadoval podrobné přezkoumání jeho žádosti o azyl, neboť se nemůže vrátit do Vietnamu.

Usnesením ze dne 13. 7. 2004 krajský soud žalobce vyzval k odstranění vad žaloby, a to aby ve lhůtě patnácti dnů uvedl důvody, ve kterých spatřuje nezákonnost nebo nicotnost napadeného rozhodnutí, vyličil rozhodující skutečnosti a označil, popř. předložil důkazy,

a uvedl, jaký návrh činí. Současně ho poučil o tom, že nebude-li podání v uvedené lhůtě doplněno, soud řízení o takovém podání odmítne.

Ve stanovené lhůtě ani později žalobce na výzvu krajského soudu nereagoval.

Krajský soud usnesením ze dne 23. 9. 2004 řízení odmítl. V odůvodnění konstatoval, že usnesením ze dne 13. 7. 2004 byl žalobce vyzván k doplnění svého podání. Toto usnesení žalobce prokazatelně převzal oproti vlastnoručnímu podpisu, jak vyplývá z doručky, dne 3. 8. 2004. Na výzvu soudu však žalobce nereagoval. Vzhledem k tomu, že i přes výzvu a poučení soudu žalobce svou žalobu nedoplnil a pro tento nedostatek nešlo v řízení pokračovat, nezbylo soudu než řízení podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

Proti odmítavému usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedl, že usnesení o odmítnutí řízení mu bylo řádně doručeno, není si však vědom řádného doručení usnesení soudu ze dne 13. 7. 2004, kterým měl být vyzván k doplnění žaloby. Pokud by toto usnesení nebylo řádně doručeno, soud by nebyl k odmítnutí řízení oprávněn. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce též požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl přímo ve věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Stěžovatel namítl nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], a to z důvodu nedoručení výzvy k odstranění vad podání.

Jak vyplývá ze soudního spisu, předmětná výzva (usnesení krajského soudu ze dne 13. 7. 2004) mu byla doručena fikcí dne 23. 7. 2004. Mimoto však stěžovatel tuto výzvu dle podpisu na doručence i fakticky převzal, a to dne 3. 8. 2004.

Krajský soud v Ostravě postupoval v souladu se zákonem, když stěžovatele vyzval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání ve stanovené lhůtě a poučil ho o následcích nevyhovění této výzvě. V usnesení, které obsahovalo tuto výzvu byl stěžovatel řádně poučen o tom, jakým způsobem má své podání (žalobu) doplnit, jakož i o tom, že neodstraní-li vady podání, soud usnesením řízení o tomto podání odmítne. Na řádně doručenou výzvu soudu stěžovatel nezareagoval. Krajský soud tak nepochybil, když z důvodu nedoplnění žaloby, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat, řízení podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl. V jeho procesním postupu neshledal za této situace Nejvyšší správní soud žádných vad, napadené usnesení tak není nezákonným ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy shledal stěžovatelovu námitku nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu